

WPL-III.310.2.2022

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA

Prezydent Miasta Bydgoszczy, na podstawie art. 14b, art. 14c § 1–3, art. 14d i art. 14j ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (t.j. - Dz.U. z 2021, poz. 1540 ze zm.) w związku z art. 1c ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych (t.j. Dz.U. z 202r. poz. 1452) w odniesieniu do opisanego stanu faktycznego przedstawionego we wniosku z dnia 9 maja 2022r. (data wypływu do organu podatkowego 9 maja 2022 roku) o udzielenie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego

uznaje stanowisko Strony za nieprawidłowe

UZASADNIENIE

Zgodnie z art.14j § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Ordynacja podatkowa (t.j Dz. U. z 2021r., poz. 1540 ze zm.) stosownie do swej kompetencji organ podatkowy na pisemny wniosek podatnika, płatnika wydaje w jego indywidualnej sprawie pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego. W tym miejscu należy wskazać, że zgodnie z art. 14b § 3 Ordynacja podatkowa składający wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej obowiązany jest do wyczerpującego przedstawienia zaistniałego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego oraz do przedstawienia własnego stanowiska w sprawie oceny prawnej tego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego. Zgodnie z art. 14c Ordynacja podatkowa interpretacja indywidualna zawiera ocenę stanowiska wnioskodawcy wraz z uzasadnieniem prawnym tej oceny. Można odstąpić od uzasadnienia prawnego, jeżeli stanowisko wnioskodawcy jest prawidłowe w pełnym zakresie (§ 1). W razie negatywnej oceny stanowiska wnioskodawcy interpretacja indywidualna zawiera wskazanie prawidłowego stanowiska wraz z uzasadnieniem prawnym (§ 2).

W dniu 9 maja 2022 roku, _____, zwróciło się do organu podatkowego z wnioskiem o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego.

Wnioskodawca przedstawił następujący opis stanu faktycznego:

Na rzecz _____ jako jednostki budżetowej nieposiadającej osobowości prawnej - decyzją z dnia 7 grudnia 1998 r. ustanowiono trwały zarząd w odniesieniu do nieruchomości położonej przy ulicy _____ w Bydgoszczy, działka _____ dla której prowadzona jest księga wieczysta nr _____ . _____ składa deklaracje i uiszcza podatek od nieruchomości od przedmiotowej nieruchomości. Właścicielem nieruchomości jest Skarb Państwa - w zarządzie

Na rzecz _____ jako jednostki budżetowej nieposiadającej osobowości prawnej - decyzją z dnia 12 marca 1997 r. ustanowiono trwały zarząd w odniesieniu do nieruchomości położonej przy ulicy _____ w Bydgoszczy, działka _____ dla której prowadzona jest księga wieczysta nr _____ . Właścicielem nieruchomości jest Skarb Państwa - w zarządzie

Na rzecz _____ jako jednostki budżetowej nieposiadającej osobowości prawnej - przekazanej na podstawie Uchwały nr _____ Rady Miasta Bydgoszczy z dnia _____ r. w sprawie darowizny na rzecz Skarbu Państwa udziału w nieruchomości gruntowej zabudowanej, stanowiącej własność Miasta Bydgoszczy w odniesieniu do udziału (_____) nieruchomości położonej przy _____ , działka nr _____ oraz _____ dla której prowadzona jest księga wieczysta nr _____ . Właścicielem nieruchomości jest Skarb Państwa - w zarządzie

Odnosnie wyżej opisanego stanu faktycznego Wnioskodawca zadał następujące pytanie:

1. Czy _____ , które wykonuje trwały zarząd nieruchomościami będącymi własnością Skarbu Państwa (wskazanymi powyżej) jest podatnikiem podatku od nieruchomości i ma obowiązek uiszczać podatek od nieruchomości?

Odnosnie wyżej opisanego stanu faktycznego Wnioskodawca przedstawił następujące stanowisko własne w sprawie oceny prawnej wraz z uzasadnieniem:

W ocenie wnioskodawcy brak jest podstaw do uznania _____ za podatnika podatku od nieruchomości w przypadku dysponowania przez nieruchomości na podstawie decyzji o trwałym zarządzie.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają: grunty, budynki lub ich części oraz budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Natomiast zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych podatnikami podatku od nieruchomości są osoby fizyczne, osoby prawne, jednostki organizacyjne, w tym spółki nieposiadające osobowości prawnej, będące:

1. właścicielami nieruchomości lub obiektów budowlanych, z zastrzeżeniem art. 3 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych;
2. posiadaczami samoistnymi nieruchomości lub obiektów budowlanych;
3. użytkownikami wieczystymi gruntów;
4. posiadaczami nieruchomości lub ich części albo obiektów budowlanych lub ich części, stanowiących własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego, jeżeli posiadanie:
 - a) wynika z umowy zawartej z właścicielem, Krajowym Ośrodkiem Wsparcia Rolnictwa lub z innego tytułu prawnego, z wyjątkiem posiadania przez osoby fizyczne lokali mieszkalnych niestanowiących odrębnych nieruchomości,
 - b) jest bez tytułu prawnego.

Odnosząc ww. przepisy ustawy o podatkach i opłatach lokalnych do stanów faktycznych opisanych powyżej (1, 2 oraz 3) należy wskazać, że jako jednostka budżetowa nie powinno być uznane za podatnika w zakresie podatku od nieruchomości w przypadku nieruchomości, które otrzymało w trwały zarząd. nie posiada bowiem nieruchomości, na podstawie innego tytułu prawnego, o którym mowa w art. 3 ust. 1 pkt 4 lit. a ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Takim tytułem bowiem nie jest trwały zarząd. nie wykonuje bowiem władztwa nad przekazanymi w drodze trwałego zarządu nieruchomościami i obiektami dla siebie w sposób odpowiadający posiadaniu. Z tego powodu nie można uznać za posiadacza udostępnionych na podstawie trwałego zarządu, a w rezultacie za podatnika podatku od nieruchomości.

Kwestia czy podmiot publiczny - - dysponujący nieruchomością stanowiącą własność Skarbu Państwa w formule trwałego zarządu może być podatnikiem podatku od nieruchomości była przedmiotem sprzecznych interpretacji organów podatkowych. Jednakże w tym zakresie znajdujemy również orzeczenia sądów administracyjnych, które stawały na stanowisku, iż podmiot publiczny (tutaj) z tytułu powierzenia mu w trwały zarząd nieruchomości Skarbu Państwa nie staje się posiadaczem jakiegokolwiek prawa podmiotowego o charakterze prawnorzeczowym, jak również jakiegokolwiek innego prawa w rozumieniu cywilistycznym. W świetle orzecznictwa sądów administracyjnych, trwały zarząd jest bowiem jedynie publicznoprawną formą władania nieruchomością przez określoną jednostkę organizacyjną. Przykładowo, w orzeczeniu z 29 listopada 2018 r. o sygn. II FSK 3229/16 Naczelny Sąd Administracyjny w sprawie dotyczącej trwałego zarządu sprawowanego przez Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad uznał: „...Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad nie jest podmiotem żadnych praw cywilnych i wykonuje jedynie uprawnienia płynące z własności państwowej. Nawet jeżeli decyzje o sposobie wykorzystania powierzonych jej nieruchomości podejmuje samodzielnie, działa w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa. Jak wskazuje się w doktrynie i orzecznictwie sądowym «trwały zarząd jest administracyjnoprawnym prawem podmiotowym (zespołem uprawnień), jakie uzyskuje jednostka organizacyjna administracji publicznej w drodze charakterystycznej dla działania administracji (decyzja administracyjna) względem nieruchomości - przedmiotu publicznej własności o znaczeniu ekonomicznym (w znaczeniu prawnym jest to własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego) i w celu realizacji zadań publicznych» (por. W. Sobejko, Charakter prawny instytucji trwałego zarządu oraz instytucji gospodarowania w ustawie o gospodarce nieruchomościami, KPP 2000, nr 1, str. 83). Tym samym zarządca w swojej merytorycznej działalności związanej z celem ustanowienia trwałego zarządu podporządkowany jest organowi nadrzędnemu — w tym przypadku ministrowi właściwemu do spraw transportu — a w zakresie korzystania z nieruchomości podporządkowany jest właścicielowi, czyli Skarbowi Państwa”.

Również w wyroku z dnia 11 lipca 2017 r. o sygn. akt I I FSK 2154/15, Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, że Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad nie jest posiadaczem nieruchomości położonych w granicach pasa drogowego autostrady na podstawie innego tytułu prawnego, o którym jest mowa w art. 3 ust. 1 pkt 4 lit. a ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad nie stał się bowiem z tytułu powierzenia mu w trwały zarząd nieruchomości Skarbu Państwa posiadaczem jakiegokolwiek prawa podmiotowego o charakterze prawnorzeczowym, jak również jakiegokolwiek innego prawa w rozumieniu cywilistycznym. Naczelny Sąd Administracyjny wywiódł powyższą tezę z analizy przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2021 r. poz. 1899) — wskazując, że stosownie do art. 43 ust. 1 tej ustawy, trwały zarząd jest formą prawną władania nieruchomością przez jednostkę organizacyjną. Natomiast z art. 43 ust. 5

ustawy wynika, że nieruchomości stanowiące przedmiot własności lub przedmiot użytkowania wieczystego Skarbu Państwa oddaje się w trwały zarząd państwowej jednostce organizacyjnej, a nieruchomości stanowiące przedmiot własności lub przedmiot użytkowania wieczystego jednostki samorządu terytorialnego odpowiedniej samorządowej jednostce organizacyjnej. Art. 45 ust. 1 tej ustawy przewiduje, że trwały zarząd ustanawiany jest w drodze decyzji. Użytkowanie tych nieruchomości realizowane jest zgodnie z zasadami ogólnymi, ustanowionymi w ustawie o gospodarce nieruchomościami.

Ponadto, w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 9 kwietnia 2019 r., sygn. I SA/Łd 20/19, Sąd wskazał, że „czynności zarządu mieniem Skarbu Państwa wykonywane przez trwałego zarządcę, tj. jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej (w tym zawarcie umowy dzierżawy) — uznać należy za czynności samego Skarbu Państwa”.

nie włada nieruchomościami jako posiadacz lecz jako dzierżyciel co wyłącza ją z kręgu posiadaczy zależnych w rozumieniu art. 338 i art. 336 k.c. w zw. z art. 3 ust. 1 pkt 4 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

W świetle powyższego stanowiska, dysponujące nieruchomością na podstawie oddania jej w trwały zarząd nie może być podatnikiem podatku od nieruchomości — nie staje się bowiem posiadaczem nieruchomości należącej do Skarbu Państwa (wykonuje jedynie uprawnienia płynące z własności państwowej). Wynika to zarówno z pozycji ustrojowej, które są jednostkami budżetowymi i działają jako statio fisci Skarbu Państwa w zakresie powierzonym im w trwały zarząd nieruchomości, jak również charakteru instytucji trwałego zarządu.

Stanowisko organu podatkowego

Z opisanych we wniosku trzech stanach faktycznych wynika, że Wnioskodawca jest trwałym zarządcą nieruchomości oraz jednostką budżetową. Zgodnie z przepisem art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2021r. poz. 305 ze zm.), jednostki budżetowe to jednostki organizacyjne sektora finansów publicznych nieposiadające osobowości prawnej.

Stosownie do art. 2 ust. 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają wyszczególnione w tym przepisie nieruchomości lub obiekty budowlane: grunty, budynki lub ich części, a także budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Z kolei zakres podmiotowy podatku od nieruchomości został uregulowany w art. 3 ust. 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Na jego podstawie podatnikami podatku od nieruchomości są osoby fizyczne, osoby prawne, jednostki organizacyjne, w tym spółki nieposiadające osobowości prawnej, będące:

1. właścicielami nieruchomości lub obiektów budowlanych, z zastrzeżeniem ust. 3;
2. posiadaczami samoistnymi nieruchomości lub obiektów budowlanych;
3. użytkownikami wieczystymi gruntów;
4. posiadaczami nieruchomości lub ich części albo obiektów budowlanych lub ich części, stanowiących własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego, jeżeli posiadanie:

- a) wynika z umowy zawartej z właścicielem, Krajowym Ośrodkiem Wsparcia Rolnictwa lub z innego tytułu prawnego, z wyjątkiem posiadania przez osoby fizyczne lokali mieszkalnych niestanowiących odrębnych nieruchomości,
- b) jest bez tytułu prawnego, z zastrzeżeniem ust. 2.

Art. 3 ust. 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych określa zakres podmiotowy podatku od nieruchomości uznając jako zasadę, że podatnikami podatku od nieruchomości są osoby fizyczne, osoby prawne, jednostki organizacyjne, w tym spółki nieposiadające osobowości prawnej, jeżeli mają określony tytuł prawny do nieruchomości lub obiektów budowlanych, tj. są ich właścicielami, posiadaczami samoistnymi, użytkownikami wieczystymi gruntów. Zasada ta doznaje wyjątku w przypadku nieruchomości i obiektów budowlanych stanowiących własność Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego. Podatnikami są w takich przypadkach posiadacze - chodzi tu przede wszystkim o posiadanie zależne, wynikające z umów zawartych z właścicielem lub Agencją Własności Rolnej Skarbu Państwa, innego tytułu prawnego lub bez niego. Należy w tym miejscu podkreślić, że za podatnika może być uznany wyłącznie taki podmiot, który jest posiadaczem nieruchomości. Nie jest zatem wystarczające do uznania za podatnika podmiotu, który wprowadził umowę z właścicielem (Skarbem Państwa lub właściwą jednostką samorządu terytorialnego) lub Agencją Własności Rolnej Skarbu Państwa, ale nie stał się posiadaczem nieruchomości. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 4 listopada 2020 r., sygn. akt II FSK 1738/19 podziela pogląd, że na gruncie art. 3 ust. 1 pkt 4 lit. a ustawy o podatkach i opłatach lokalnych przyjąć należy, że w odniesieniu do rzeczy będącej w trwałym zarządzie podatnikiem podatku od nieruchomości będzie posiadacz zależny nieruchomości na podstawie umowy zawartej z właścicielem w rozumieniu tego przepisu.

Zatem odwołując się do zakresu podmiotowego podatku od nieruchomości określonego w cytowanym wyżej przepisie art. 3 ust. 1 pkt 4 lit. a ustawy o podatkach i opłatach lokalnych wskazać należy, iż podatnikami podatku od nieruchomości są osoby fizyczne, osoby prawne, jednostki organizacyjne, w tym spółki nieposiadające osobowości prawnej, które objęły nieruchomość bezpośrednio od właściciela. Takie uregulowanie oznacza, iż podatnikiem będzie osoba, której właściciel przekazał nieruchomość w posiadanie na podstawie umowy, a zatem nie będzie nim podmiot, który obejmuje w posiadanie nieruchomość publiczną (np. Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego) w sposób wtórny, tzn. nie od właściciela, ale od posiadacza dysponującego już prawem posiadania na podstawie określonego stosunku prawnego. Podkreślenia wymaga, że ustawodawca wymieniając ogólnie umowę, jako podstawę oddania w posiadanie nieruchomości, nie wskazał jej rodzaju. Wypływa z tego wniosek, że warunki owej „umowy” spełnia każdy dwustronny stosunek obligacyjny, na podstawie którego określony podmiot otrzymał w posiadanie nieruchomość od właściciela. Do takiej kategorii należy zaliczyć zarówno umowy nazwane (np. najem, dzierżawa) jak i nienazwane (por. wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 14 czerwca 2017 sygn. akt I SA/Go 144/17).

Drugi z kolei człon przepisu wskazuje, że podatnikiem może być również osoba, której posiadanie wynika **„z innego tytułu prawnego”**. W literaturze podkreśla się, że przez „inny tytuł prawny”, o którym mowa w omawianym przepisie należy rozumieć m.in. zarząd, użytkowanie (art. 252 k.c.) oraz inne szczególne formy prawne gospodarowania nieruchomościami Skarbu Państwa i jednostki samorządu terytorialnego (por. L. Etel: podatek od nieruchomości, rolny, leśny. Warszawa 2005, s. 167). Również ugruntowane orzecznictwo sądów administracyjnych wskazuje, że przykładem „innego tytułu prawnego” posiadania w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 4 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych jest przekazanie nieruchomości w trwały zarząd jednostce organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej. Instytucja trwałego zarządu została uregulowana w rozdziale 5 działu II ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce

nieruchomościami (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 121 z późn. zm.). Instytucja trwałego zarządu zawiera w swej konstrukcji prawnej element posiadania w rozumieniu art. 336 kodeksu cywilnego. Artykuł ten stanowi, iż posiadaczem rzeczy jest zarówno ten, kto nią faktycznie włada jak właściciel (posiadacz samoistny) jak i ten, kto nią faktycznie włada jako użytkownik, zastawnik, najemca, dzierżawca lub mający inne prawo, z którym łączy się określone władztwo nad cudzą rzeczą (posiadacz zależny). Powołany przez Wnioskodawcę art. 338 k.c. zawiera definicję dzierżyciela i zgodnie z w/w przepisem dzierżycielem jest każdy kto rzeczą faktycznie włada za kogo innego. Podatek od nieruchomości związany jest z władztwem nad nieruchomością, a podatnikiem podatku od nieruchomości jest podmiot, który faktycznie włada rzeczą.

Zgodnie z art. 43 ustawy o gospodarce nieruchomościami, trwały zarząd jest formą władania nieruchomością przez jednostkę organizacyjną, a zarządca ma m.in. prawo do oddania nieruchomości lub jej części w najem, dzierżawę albo użyczenie na czas nie dłuższy niż czas, na który został ustanowiony trwały zarząd, z równoczesnym zawiadomieniem właściwego organu i organu nadzorującego, jeżeli umowa jest zawierana na okres do 3 lat, lub za zgodą tych organów, jeżeli umowa jest zawierana na okres powyżej 3 lat. Posiadanie wykonywane w ramach trwałego zarządu jest posiadaniem zależnym, wykonywanym w ramach uprawnień przyznanych decyzją o ustanowieniu trwałego zarządu. Jednocześnie, sama decyzja o ustanowieniu trwałego zarządu stanowi "inny tytuł prawny" o jakim mowa w dyspozycji art. 3 ust. 1 pkt 4 lit. a ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Trwały zarząd zatem jest formą prawną władania nieruchomością przez jednostkę organizacyjną. Jest swego rodzaju administracyjnym instrumentem służącym do dokonywania przesunięć majątkowych w ramach złożonej struktury. W takim wypadku oddając nieruchomości w trwały zarząd, Skarb Państwa przekazał jej posiadanie, które czyni z zarządzającego - podatnika podatku od nieruchomości."

Pogląd ten jest w orzecznictwie dotyczącym podatku od nieruchomości ugruntowany i jednolity, a w ostatnich latach nie pojawiło się żadne orzeczenie, w którym byłby podważany:

- w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 lutego 2018 r. II FSK 1700/17 stwierdzono, że za „inny tytuł prawny” w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 4 lit. a) ustawy o podatkach i opłatach lokalnych można uznać decyzję o ustanowieniu trwałego zarządu nieruchomości
- w wyroku WSA w Olsztynie z dnia 10 lutego 2021 r. I SA/Ol 809/20 stwierdzono, że „W ocenie Sądu fakt sprawowania przez skarżącego trwałego zarządu nieruchomościami Skarbu Państwa przesądza o uznaniu go za podatnika podatku od nieruchomości, z uwagi na wypełnienie dyspozycji art. 3 ust. 1 pkt 4 lit. a ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, który mówi o posiadaniu nieruchomości (...) stanowiących własność Skarbu Państwa (...) jeżeli posiadanie wynika z umowy zawartej z właścicielem (...) lub innego tytułu prawnego (...). Podstawą dysponowania nieruchomościami jest w analizowanym przypadku decyzja o trwałym zarządzie, wydana na podstawie art. 43 i art. 45 ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami, co jest niesporne między stronami."

Ugruntowane orzecznictwo sądów administracyjnych wskazuje, że przykładem „innego tytułu prawnego” posiadania w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 4 lit. a ustawy o podatkach i opłatach lokalnych jest przekazanie nieruchomości w trwały zarząd jednostce organizacyjnej nie posiadającej osobowości prawnej (por. wyrok NSA z 5 września 2006 r. sygn. akt II FSK 1090/05). W takim przypadku należy stwierdzić, że podatnikiem podatku od nieruchomości będzie podmiot, na rzecz którego przedstawiciel Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego ustanowił na mocy decyzji trwały zarząd nieruchomością.

W wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 6 września 2019 r. sygn. akt II FSK 3277/17 wskazano, iż „W literaturze i orzecznictwie podkreśla się, że przez „tytuł prawny”, o którym mowa

w art. 3 ust. 1 pkt 4 lit. a ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, należy rozumieć m.in. trwałe zarząd, zarząd, użytkowanie oraz inne szczególne formy prawne gospodarowania nieruchomościami Skarbu Państwa i jednostki samorządu terytorialnego.

Wnioskodawca w piśmie przywołał orzeczenie Naczelnego Sądu Administracyjnego, dotyczące ustalenia podatnika podatku od nieruchomości od budynków, które zostały oddane przez trwałego zarządcę (Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad) w dzierżawę innemu podmiotowi. Podkreślić należy, że sprawy dotyczyły odmiennego od niniejszego stanu faktycznego, a mianowicie ustalenia tego, kto będzie podatnikiem podatku od nieruchomości w sytuacji, gdy trwały zarządca wydzierżawi innemu podmiotowi część nieruchomości będącej w jego posiadaniu na podstawie trwałego zarządu. NSA wskazał, że podatnikiem podatku od nieruchomości, ale tylko od wydzierżawionej części nieruchomości, będzie dzierżawca, a nie trwały zarządca (GDDKiA).

Z kolei w wyroku z dnia 11 lipca 2017 r. sygn. akt II FSK 2154/15, Naczelny Sąd Administracyjny wskazał wprawdzie, że trwały zarządca nie może być uznany za posiadacza nieruchomości, jednakże wyrok ten dotyczy trwałego zarządu sprawowanego przez Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad na podstawie ustawy o drogach publicznych, a nie podatku od nieruchomości uregulowanego w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych. Należy rozróżnić trwały zarząd w odniesieniu do przepisów ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz pozostałych przepisów. Ponadto w orzecznictwie sądowoadministracyjnym, także w orzeczeniach wydanych już po wydaniu w/w wyroku (por. wyrok NSA z dnia 13 marca 2018 r. sygn. akt II FSK 587/16) prezentowany jest pogląd, że trwały zarząd nosi w sobie elementy posiadania, o którym mowa w przepisie art. 336 k.c., a trwały zarządca jest posiadaczem nieruchomości.

Zatem na podstawie przepisu art. 3 ust. 1 pkt 4 lit. a ustawy o podatkach i opłatach lokalnych w związku z art. 43 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami należy stwierdzić, że:

1. _____, jako jednostka budżetowa, która wykonuje trwałe zarząd nieruchomościami wskazanymi we wniosku, będącymi własnością Skarbu Państwa jest podatnikiem podatku od nieruchomości,
2. oddanie nieruchomości w trwałe zarząd jest posiadaniem nieruchomości na podstawie innego tytułu prawnego, o którym mowa w art. 3 ust. 1 pkt 4 lit. a ustawy o podatkach i opłatach lokalnych,
3. _____ ma obowiązek uiszczać podatek od nieruchomości, którą dysponuje w formule trwałego zarządu.

Po dokonaniu analizy obowiązujących przepisów i orzecznictwa sądowego, organ podatkowy uznaje, że w świetle przedstawionego we wniosku zaistniałego stanu faktycznego oraz obowiązującego stanu prawnego należy stwierdzić, że stanowisko Wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej zaistniałego stanu faktycznego **jest nieprawidłowe**. Jeśli Wnioskodawca posiada nieruchomość w trwałym zarządzie tj. na podstawie innego tytułu prawnego, o którym mowa w art. 3 ust. 1 pkt 4 lit. a, to powoduje uznanie go za podatnika podatku od nieruchomości.

Interpretacja dotyczy zaistniałego stanu faktycznego przedstawionego przez Wnioskodawcę i stanu prawnego obowiązującego w dniu wydania interpretacji.

POUCZENIE O TRYBIE ZASKARŻENIA

1. Prawo do wniesienia skargi

Wnioskodawcy na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego przysługuje prawo do wniesienia skargi z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy, ul. Jana Kazimierza 5, 85-035 Bydgoszcz, za pośrednictwem organu, który wydał niniejszą interpretację.

2. Sposób wniesienia skargi do sądu administracyjnego i termin wniesienia skargi art. 47, art. 53 § 1 oraz art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2022r. poz.329 ze zm.)

Skargę do Wojewódzkiego Sadu Administracyjnego w Bydgoszczy wnosi się (w dwóch egzemplarzach):

w terminie 30 dni od dnia doręczenia skarżącemu przedmiotowej interpretacji indywidualnej.

Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy za pośrednictwem organu, który wydał niniejszą interpretację na adres:

Prezydent Miasta Bydgoszczy ul. Jezuicka 1 85-102 Bydgoszcz.

Skarga na przedmiotową interpretację indywidualną może być oparta wyłącznie na zarzucie naruszenia przepisów postępowania, dopuszczenia się błędu wykładni lub niewłaściwej oceny co do zastosowania przepisu prawa materialnego. Sąd administracyjny jest związany zarzutami skargi oraz powołaną podstawą prawa (art. 57a ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi - t.j. Dz. U. z 2022r. poz.329 ze zm.).

Zgodnie z art. 14 i § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. – Ordynacja podatkowa (t.j. Dz.U. z 2021r., poz. 1540 ze zm.) interpretacja indywidualna, po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę oraz inne podmioty wskazane w treści interpretacji jest niezwłocznie zamieszczana w Biuletynie Informacji Publicznej.